

Roman af
Bodil Sangill

Sommer- sonater

1. del

Sommer

Kapitel 1

FØRST I DET ØJEBLIK, hun hørte noget tungt falde ned i affaldscontaineren bag sig, blev hun klar over, at hun ikke var alene.

Da hun vendte sig om, stod Mark og stirrede på hende med et grin om munden.

Forskrækkede jeg dig?

Hvad tror du selv? Hun stirrede tilbage, men kunne så heller ikke lade være med at le: Tror du måske, jeg normalt står og spjætter, mens jeg låser cyklen op?

Undskyld, sagde han og blev stående med smilet siddende i den ene mundvig.

Hun så på ham. Kunne ikke lade være. Det var første gang, hun så ham i andet end den obligatoriske, løsthængende, brune skjorte, de altid havde på, når de sad ved kassen inde i butikken.

Dér havde han kun været et hoved med sort hår. Nu havde han fået krop med muskuløse, solbrune arme, der krængede sig ud af en stramtsiddende, hvid T-shirt. Havde det ikke været for malerpletterne på cowboybukserne, kunne han godt være sådan én, hun havde set i et reklameblad. Lige mors type, tænkte hun, altså bortset fra alderen.

Fed lejlighed, sagde han og sendte et blik op mod køkenvinduet til lejligheden ovenpå. I al fald når man kommer fra et værelse på tre gange tre meter, som jeg gør. Og nu er jeg færdig med at male. Er det for resten dig, der har efterladt

sådan nogle små, irriterende huller i træpanelerne deroppe i stuen? Jeg måtte male over *hele tre* gange.

Han stod nu med begge hænder i siden og med bøjet pande, sådan lidt gedebukkeagtigt, som om han gjorde sig klar til at løbe frem og stange hende.

Nåh, dem! Cecilie holdt sig for munden og skjulte et smil. Ja, det må vist være hullerne efter de tegnestifter, jeg brugte til at hænge mine billedtæpper op med. Men jeg troede da ellers, det var Olsens opgave at få malet lejligheden, inden han lejede den ud til dig.

Det var det vel også, men jeg fik et godt tilbud, og det kunne heller ikke betale sig andet for Olsen. Du var jo nærmest ude fra den ene dag til den anden, så ... men hvem ville ikke også være det, hvis man arvede et helt hus! Hvor stort er det egentlig, dit hus?

Åh, ikke særlig stort, måske halvanden gange lejligheden.

De blev stående tavse, mens de begge kiggede op mod lejlighedens køkkenvindue.

Cecilie tænkte på, hvor dejligt det var, at hun aldrig mere behøvede at opholde sig deroppe med al den stank, der havde det med at sive op fra slagterrummet nedenunder, og med de evindelige piskelyde fra flaglinerne, der daskede imod flagstængerne lige uden for vinduerne. Men det behøvede hun jo ikke at nævne for Mark. Måske var han slet ikke typen, der lagde mærke til den slags.

Hun så ud ad øjenkrogen, at han igen kiggede på hende.

Laver du egentlig aldrig andet end at sidde og sy på de dersens tæpper?

Jo da, fløj det ud af hende, jeg sidder skam ved kassen her hos købmanden.

Mark sendte hende en grimasse, men smilede samtidig med et par varme, brune øjne.

Det, jeg tænkte, var, om du aldrig har lyst til en pause – til en tur i byen for eksempel?

Næh, det tror jeg faktisk ikke, sagde hun og drejede sig om mod cyklen. Ikke foreløbig i hvert fald.

Du befinder dig vist lidt i din egen verden, sagde han. Du har måske heller ikke lagt mærke til, at Jannie og jeg ikke længere er kærestes?

Hun trak cyklen fri af cykelstativet og lod forhjulet dumpe ned med et bump.

Næh, det har jeg ikke. Det var da trist. Hun så på ham, men slog hurtigt øjnene ned igen.

Arh, det ved jeg nu ikke, smålo han. Det var mig selv, der gjorde det forbi. Men til din orientering er det altså sket for en hel uge siden.

Mark bøjede sig ned og børstede hurtigt et eller andet af det ene bukseben.

Nå, men vi ses, sagde han og snoede sig galant bag om hende hen til bagindgangen.

Cecilie sad allerede på cyklen. Ja, nikkede hun: Ses!

Og du kan jo tænke over det, råbte han efter hende.

Cecilie drejede om hjørnet og tvang sig til ikke at se sig tilbage. Måske troede han så, at hun ikke havde hørt det. Men det havde hun. Ordene gav hende en rislende fornemmelse ned ad ryggen.

Tænke over det!

Tænke over hvad? Om hun ville med ham en tur i byen? Men det var jo ikke det, han havde sagt. Ikke direkte i al fald.

Langsomt cyklede hun hjemad.

Det med drenge var ikke noget, der havde fyldt særlig meget i hendes liv. Hun havde også altid haft på fornemmelsen, at det nok aldrig ville komme til det.

I folkeskolen havde hun kun set dem som irriterende og drillesyge, og i gymnasiet havde hun hurtigt lært at ryste dem af sig, hvis de kom for tæt på. Hun havde haft en følelse af, at enten så de hende slet ikke, eller også så de på hende som én, man kunne vælge, hvis der ikke var andre emner i nærheden. Ved en gymnasiefest i 1. g var det endt med, at hun havde sneget sig ud ad en bagdør og var taget hjem længe før de andre.

Nogle gange havde tanken strejft hende, om drengenes syn på hende hang sammen med, at hun var adopteret, at

hendes biologiske mor var død ved fødslen, og at hendes biologiske far var en af dem, som ikke engang havde ladet sig registrere.

Sådan en uden en rigtig familie var vel en, man bare kunne lægge an på, hvis man fik lyst. Var det sådan, de tænkte, drengene?

I al fald var fremmede mænds tilnærmelser ikke noget, hun brød sig om. Bare tanken om, at én ville dele sæde med hende i bussen helt fra Lyngdrup og ind til Skyggeköbing, gav hende kuldegysninger.

Men hvordan ville hun egentlig have det, hvis det var Mark, der ville dele bussæde med hende?

Cecilie rystede let på hovedet. Selvfølgelig var det ikke dét, han havde ment. Og hvis Mark var af den type, der ikke engang kunne leve uden en kæreste i en uge, ville han sikkert allerede i næste weekend tage ind til byen og finde en. Så var den ikke længere. Så ville han igen være den sorthårede ved kasse tre – og ikke andet.

Men det var nu ikke fordi – når hun tænkte efter, havde han altid været flink mod hende. Han havde endda trøstet hende dengang, hun lige var startet som kassedame og fik dif i kassen, så der manglede tusind kroner, og Olsen gik helt amok og skældte ud – endda imens de andre hørte på det. Da havde Mark sagt, at dif i kassen var noget, som alle fik på et eller andet tidspunkt.

Men alt det var meget længe siden – snart et helt år. Nu var det at sidde ved kassen ren rutine. Hun havde lært at koncentrere sig. Havde styr på det. Afleverede så godt som altid en pengekasse, der stemte på øre. Og lige nu havde hun fri. Solen skinnede på den nylagte asfalt, så den ligefrem boblede. Og bare tanken om, at hun om lidt skulle dreje ved Bellisvej, fik det også til at boble af glæde i hende selv.

Hun forstod det jo knap nok, at hun virkelig var på vej hjem til sit eget hus. Hun kunne stadig vågne om morgenen og føle sig overrasket. Er det virkelig her, jeg bor? Ja, det er!

Nu kunne hun allerede se Bellisvej-skiltet. Det tittede frem forude mellem syrenbuskene. Hun lod cyklen trille det sidste stykke. Så drejede hun og bremsede på det sted, hvor vejbelægningen blev til grus.

Det var, som om den nylagte asfalt havde rakt sin klæbrige tunge nogle meter hen ad Bellisvej og så bare havde ladet den ligge der.

Så knasede det under cykelhjulene. Den skarpe tjærelugt holdt op med at rive i næsen. Hun slappede af og lod sig gennemryste i både arme og ben.

Det var også lige her, hun havde gjort det til en vane at ryste alt det af sig, som havde med arbejdet henne hos købmanden at gøre. Kundernes surmuleri og den slags. Hun gav simpelt hen slip på det og lod asfالتungen slikke det i sig.

Hvor hun dog også nød det her sted, hvor Bellisvejens store, bløde sving førte hende ind bag den tætte bevoksning, der med det samme fik motorstøjen fra vejen til at dæmpe sig. Og om lidt, når hun drejede ned ad Frytlen, ville hun indsnuse alle skovduftene og lytte efter bølgeskulpene nede fra havet.

Det var, som om alt godt tog over her, hvor lyde og dufte forandrede sig.

Noget af det samme kunne siges at være sket for hende selv. Hendes liv havde også fået en ny duft. Rigtig meget havde forandret sig til det bedre – bare i løbet af det seneste år. Og det mærkelige var jo, at ingen af delene havde hun kunnet regne ud på forhånd.

Hun havde tænkt på det hver dag, når hun cyklede hjem og kom til det her sted på Frytlen, hvor hun kunne se huset. Hun prøvede ligesom at samle det for bedre at kunne holde fast i det – at det virkelig var sådan, det var: at hun havde arvet det her hus, som hun kendte så godt, helt fra dengang hun var barn, og Viggo og Birthe boede her og var hendes voksenalvenner. At flytte ind her føltes som at komme hjem.

Det, at hun var begyndt at sy, var heller ikke noget, hun på forhånd havde drømt om. Og at Olsen havde fået øje på det første billedtæppe, hun havde syet – bare fordi han skulle

op og rense en køkkenvask – og derefter fik held til at sælge tæppet nede i butikken – hvem skulle have troet det? Og tænk, nu havde hun også fået sit første bestillingsarbejde.

Det var også inden for det seneste år, hun havde lært Rosa at kende. Og hvad skulle hun have gjort uden hende?

Det hele kunne se så tilfældigt ud, men samtidig føltes det, som om der var en slags orden i det. Hendes tro på tilfældigheder var i det hele taget kraftigt aftagende. Det var bare ikke noget, hun kunne sige til nogen. Jo, måske til Rosa. Men det var også den eneste.

Cecilie steg af cyklen ud for den lille lyngbakke og blev stående lidt. Tænk at have sådan et sted med duftende lyng på sin helt egen grund. Blomstringen så allerede lovende ud. De små knopper ville om nogle måneder sidde som rækker af lilla perler tæt op ad de spinkle stængler.

Hun fortsatte uden om træterrassen og over til fliseterassen, hvor hun stillede cyklen ved bagindgangen. Med en hjemmevant fornemmelse stak hun nøglen i låsen og drejede rundt.

Huset havde stadig lidt af Viggos og Birthes lugt i sig – især køkkenet. Derfor gik hun som altid en runde i huset og åbnede vinduerne.

Inde i stuen blev hun dog standset af de ni tæpper, der tilsammen udgjorde hendes første bestillingsarbejde. De lod hende ganske enkelt ikke gå forbi, og det var et godt tegn. Det tæppe havde allerede noget i sig. Noget kraftfuldt. Noget, det selv ville. Noget, som betød, at samarbejdet var i gang, og at det nu kun drejede sig om at se, hvad der kunne tilføjes og gøres bedre, efterhånden som hun byggede det op.

Hver dag, når hun kom hjem, var der nye ting at se – som om tæppet havde tænkt over det, mens hun selv havde været på arbejde.

Hun havde også allerede en klar fornemmelse af, hvilken slags ramme der skulle omslutte de ni tæpper og gøre dem til en samlet enhed – et slags vindue.

Hun ville bare ønske, at der et sted i huset havde været en lidt større væg. Ikke engang væggen, hvor det største af Birthes tæpper engang havde hængt, var stor nok.

Enten måtte hun lade tæppet hænge hen foran døren ind til stofrummet – og det var ikke særlig praktisk, når hun hele tiden skulle ind og finde nye og bedre farvenuancer – eller også måtte hun lade tæppet dreje om hjørnet hen ad væggen ud til køkkenet. Hun havde valgt det sidste med det resultat, at lyset faldt på tæppet på to forskellige måder.

Inden længe måtte hun se at komme over i sognegården og foretage den første prøveophængning. Hun havde bemærket, at der allerede sad en skinne i loftet langs endevæggen – sikkert fra engang, hvor der havde hængt noget andet. Hun ville uden problemer kunne hænge tæppet op helt selv.

Cecilie trådte et skridt frem og lod hånden stryge hen over tæppet. Der var stadig meget, som skulle syes både her og der. Det kløede allerede i fingrene efter at komme i gang.

Men først måtte hun åbne vinduerne i resten af huset. Hun fortsatte ind i soveværelset. Rystede også dynen og hovedpuden.

Under hovedpuden havde hun stadig Rosas brev fra dengang, hun lige var flyttet ind, og hvor hun havde skrevet til Rosa – både for at bede om hjælp og for at spørge, om Rosa ville være hendes oldemor. Og Rosa havde skrevet tilbage med det samme og svaret, at der ikke var noget, hun hellere ville.

Cecilie tog konvolutten op og smilede. Tænk, at hun havde vovet at spørge et andet menneske om sådan noget. Men på en måde var det Rosa selv, der havde lagt op til det. Lige fra den første gang, de havde truffet hinanden ovre på plejehjemmet, havde Rosa med en helt særlig varme i stemmen sagt, at Cecilie kunne have været hendes oldebarn.

Selvfølgelig kunne det bare have været det rent aldersmæssige, Rosa havde hentydet til – dét at Cecilie dengang var tyve, og at Rosa var firs. Men sådan havde hun ikke følt det. Hurtigt havde de fundet hinanden i en fortrolighed, som hun i al fald ikke selv før havde kendt.

Men derfra og så til at sige ja til at være en næsten fremmed piges oldemor. Rosa havde ganske vist sagt, at hun havde kendt Cecilie i mange år – altså igennem Birthe og Viggo. Men alligevel – Rosa måtte have gjort sig nogle tanker om det. Og hvad med hende selv? Hvordan ville det blive at være et oldebarn?

Cecilie trak på skuldrene. Hun havde ikke noget svar på det. Men Rosa havde allerede været til stor hjælp. Ikke mindst den dag, hvor mor skulle have at vide, at hun havde valgt at sige ja tak til huset, og at hun også havde tænkt sig at bo her.

Mor var nu engang af en anden mening: Hendes Sille skulle ud at rejse *ligesom alle de andre*, som hun sagde. Og huset skulle selvfølgelig sælges, så pengene kunne betale rejsen – hvad ellers?

Heldigvis var det lykkedes hende at få mor og Rosa til at komme samme dag.

Men hvor havde hun dog selv været nervøs. Hun havde gået frem og tilbage inde i stuen uden at kunne finde ro nogen steder. Imens havde hun forsøgt at sætte sig i sin mors sted. Hvor let ville det være, hvis man havde en datter, der havde arvet et hus og derefter var flyttet ind i det, og det hele var sket, mens man selv havde været bortrejst til Frankrig?

Endelig var klokken blevet tre, og mor og Rosa var kommet næsten samtidigt. Og efter de havde set huset, havde de slået sig ned ude på terrassen – mor og Rosa i de to kurvestole og hun selv på en taburet.

Mor og Rosa havde høfligt spurgt til hinanden. Men da mor fik at vide, at Rosa havde sagt ja til at være Cecilies oldemor, var det alligevel, som om der gled en skygge over mors ansigt. Men så havde mor sagt, at hvis Rosa var blevet Cecilies oldemor, måtte det jo betyde, at hun selv havde fået Rosa til bedstemor.

Derefter havde mor flyttet sin stol helt tæt hen til Rosas og havde gjort alt for at få Rosa til at mene, som hun selv.

Mor vidste bare ikke, at Rosa ikke er sådan en, man flytter med.

Stille og roligt havde Rosa fortalt, hvordan hun selv så på det: at der var mange måder, hvorpå unge mennesker kunne modnes. Og at det efter hendes mening ville være en glimrende idé, om Cecilie fik mulighed for at afprøve sine kunstneriske evner – og at huset her bestemt var et udmærket sted at gøre det.

Til sidst forplantede roen fra Rosa sig tilsyneladende til mor, og hun gik med til, at Cecilie kunne prøve at bo her et år eller to.

Men hvad med vedligeholdelsen? spurgte mor og rejste sig. Hvordan vil du vedligeholde sådan et hus, Cecilie, så det ikke taber i værdi? Hvad vil du gøre med de vinduer dér?

I det samme forsvandt hendes ene stilethæl ned imellem to af brædderne i terrassen. Og fra da af var mor kun optaget af sine sko. Hun lo højt og sagde, at det her hus vist passede bedre til Cecilies fodtøj end til hendes.

Derefter havde hun fortalt Rosa om huset, som hun og Poul netop havde købt i Frankrig. Om, hvor heldige de havde været med at finde det helt rigtige hus på den helt rigtige bjergskråning.

Cecilie glattede Rosas brev ud og lagde det tilbage under hovedpuden.

Nu boede mor i Frankrig, i hvert fald i sommerhalvåret. Men her i Lyngdrup havde hun Rosa, der ganske vist også var flyttet, men kun to hundrede meter væk fra plejehjemmet til en beskyttet bolig, hvor Rosa kunne få ro til at skrive, og hvor man kunne cykle hen på fem minutter.

Nu skulle hun vise mor og alle andre, at hun sagtens kunne bo her. At hun nok skulle sørge for at holde huset i orden og male vinduer og døre og den slags. Og frem for alt skulle hun sy på billedtæppet, som hang her i hendes helt egen stue og ventede på hende.

Kapitel 2

ROSA ÅBNEDE DØREN og lænede sig ud.

Duggen sad endnu og glimtede i græsset. Himlen var overskyet, men vinden føltes lun. I dag ville hun for første gang kunne sidde ude på terrassen og drikke morgenkaffe.

Hun hentede bakken og stillede den på det lille havebord, der ikke var ret meget større end bakken selv. Så kantede hun sig forbi bordet og lod sig dumpe ned i stolen.

Hun kunne godt have ønsket, at her var et par havestole mere, men terrassen havde kun seks store fliser i alt. Og det ene skulle jo passe til det andet.

Som pedellen så rigtigt havde sagt den dag, hun flyttede ind: Haven er ikke ret stor, Rosa, men den er til gengæld din helt ud til hækken.

Rosa smilede. Den sætning havde hun skrevet ned på en lap papir, straks efter at pedellen var gået: Den er din, helt ud til hækken.

Det ville hun bestemt også benytte sig af. Lige nu var her kun græs – og så fuglebadet, som stod på sin søjle nederst i det venstre hjørne af haven. Hun havde allerede været nede og hælde friskt vand i. Fuglene derimod havde endnu ikke vist sig.

Men det skulle hun nok få lavet om på: I nærheden af fuglebadet skulle der plantes en forsytia. Så havde fuglene et sted at gemme sig før og efter badet. Og hun selv fik en busk at hente grene ind fra i det tidlige forår.

Midt på plænen ville hun have et træ, og så skulle der være et blomsterbed, hvis kanter snoede sig fra hækken i venstre side – ud omkring træet og ind til hækken igen.

Hun havde allerede skrevet en liste over planter til bedet, så det havde noget at byde på lige fra erantis til sankthansurt.

Rosa rakte ud efter tallerkenen og blev siddende med den i skødet, mens hun spiste.

Imens lod hun øjnene fortsætte med at inspicere haven. Langs hækken mod vest stod der noget med et par blade og viftede. Viste det sig at være skvalderkål, skulle de få én over nakken. En have af denne størrelse skulle hun nok holde ukrudtet ude af.

Rosa tørrede sig om munden med servietten og varmede derefter hænderne om kaffekruset.

Hvor hun dog også nød igen at have sin egen fordør. En dør, som kunne låses. En dør, hvor besøgende skulle ringe på, og hvor man selv bestemte, hvem der skulle lukkes ind.

Hvad det egentlig betød at have sådan en dør, var først gået op for hende, da hun var kommet på plejehjem. Gang på gang havde de demente forvildet sig ind til hende. Pludselig stod de midt i hendes stue og mente, at den var deres. Sengen og alting.

Personalet havde været flinke til at banke på, men alligevel stod de i døråbningen, før hun selv nåede at sige: *Kom ind.*

Hun havde knap vidst, hvor hun selv begyndte og endte. Og de andre vidste det åbenbart heller ikke.

Nej, det havde godt nok ikke været hende at være på plejehjem. Men det havde på en måde heller ikke været meningen. Først nu her bagefter forstod hun sammenhængen.

Det hele var begyndt for flere år siden, dengang Viggos Birthe stod i forretning henne hos bageren og ofte kom forbi med noget i to-tre bagerposer. Noget, som ikke kunne sælges dagen efter, og som nødtigt skulle gå til spilde, og derfor havnede ude på køkkenbordet for derefter at skifte plads til skrivebordet ved siden af tastaturet. Wienerbrød, kanelnegle og napoleonshatte.

Skrive to linjer – en bid af det søde – to linjer mere – og nok en lille bid.

I takt med at manuskripterne voksede, var det samme sket med hende selv. Nederdelene måtte ustandselig skiftes ud med et nummer større.

Så en dag kunne benene ikke holde til mere, og lægen så ikke anden udvej end plejehjemmet.

Her bagefter kunne hun sagtens se det: at det var noget dårligt, der var kommet ind ad døren i forklædning af noget godt. Men det skulle Birthe ikke bebrejdes. Ansvar for, hvad man puttede i munden, var hundrede procent ens eget. Desuden havde Birthe aldrig haft problemer med vægten. Hun havde gået lange ture sammen med Viggo nede langs havet.

Helt anderledes var det med hende selv. Hun sad stille på en stol og lod tankerne vandre i stedet for.

Det gode ved plejehjemmet havde så været, at hun havde lært om både kost og motion. Hun havde sat lås for munden, og linoleumsgulvet på plejehjemmets lange gang var blevet slidt af hendes mange gåture frem og tilbage. Og sandelig om ikke benene så var begyndt at makke ret igen.

Det var også på plejehjemmet, hun havde mødt Cecilie. Og hvis ikke det havde været for hende, havde hun så overhovedet siddet her i en havestol i sin helt egen have?

Var det ikke netop på grund af den unge piges iver efter at finde en vej frem, at hun også selv havde fået den tanke, at på trods af sin høje alder var livet dog hendes helt ud til – ja, helt ud til hækken.

Samlet set havde det plejehjemsophold slet ikke været så dårligt endda. Og det allerbedste var måske oven i købet dét, der ikke kunne ses af noget menneske, og som hun heller ikke kunne fortælle til nogen. Jo, måske engang til Cecilie, vel at mærke, hvis Cecilie selv kom til sådan et vendepunkt i sit liv. Ja, for det var jo dér, hun selv havde været – ved et vendepunkt – og rent ud sagt uden at hun selv havde været klar over det.

Rosa drejede kaffekruset og rystede på hovedet ad sig selv.

Helt fra ung af havde hun aldrig været i tvivl om, at årsagen til, at hun kunne kalde sig et Guds barn, ene og alene havde sin begrundelse i dét, som Kristus havde gjort. At alt var af nåde, som der stod. Men som livet var skredet frem, måtte det umærkeligt være gået sådan for hende, at dét, hun selv havde udrettet – de mange år i menighedsrådet, alle udgivelserne – at alt dét var begyndt at hobe sig op ovre på plussiden som noget, der engang skulle lægges *sammen* med det, Kristus havde gjort. En fornemmelse, som muligvis, og uden hun havde været sig det bevidst, havde skabt en vis uro i hende, for hvornår var den portion, hun selv lagde til, så stor nok? Tænk, at man skulle en tur på plejehjem for at komme ud af den vildfarelse.

Men som hun havde siddet dér tung og træt og knap selv kunne gå, og hvor hun ikke havde været i stand til at skrive en eneste linje, var det pludselig gået op for hende, at selvom enhver ydeevne blev taget fra hende, selvom hun fremover ikke kunne andet end at sidde i en stol, så var der én ting, som aldrig kunne tages fra hende, nemlig den kendsgerning, at hun var et Guds barn.

Skulle hun ende som en grøntsag, var hun altså grøntsagen Rosa, der var plantet i Guds have – af den enkle grund, at Kristus havde ryddet en plads til hende.

Som hun havde siddet der i stolen på plejehjemmet, havde erkendelsen bundfældet sig hos hende. Den var blevet noget kropsligt. Alle hendes mange kilo havde taget den til sig og fundet hvile.

Men pudsigt nok havde den erkendelse også trukket andre tanker med sig. Tanker, som nu var begyndt at tage form af en novelle. En lille spids en, som åbenbart var ved at skubbe sig ind foran og ville skrives nu med det samme.

Og nu måtte hun hellere se at få begyndt. Ellers endte det med, at hun sad her og tænkte på alt muligt andet. Sandt at sige var der nok at tænke over.

For eksempel dét, at hun havde sagt ja til at være oldemor for Cecilie. Ja, netop dét blev hun virkelig nødt til at tænke

igennem. Ikke at hun på nogen måde havde været i tvivl. Straks hun havde læst Cecilies brev, havde hun nikket og sagt ja af hele sit hjerte.

Nej, her var der ikke noget at fortryde. Hvor ofte i sine snart enogfirs år havde hun ikke foretaget sine stilfærdige regnestykker, såsom: Hvis jeg havde valgt at gifte mig, kunne jeg have været mor – eller bedstemor – eller oldemor til et barn i den og den alder.

Nej, hendes ja til så stor en gave som det at blive udvalgt til at være oldemor havde hun bestemt ikke fortrudt. Det handlede mere om, at gaven også var en opgave. Hun havde brug for at tænke lidt over, hvad både hun selv og Cecilie forventede sig af det.

Hun måtte også lige huske, at hun stadig manglede en del ting til køkkenet – ting, som ikke var absolut nødvendige, men som ville være rare at have. På den anden side havde det også sine fordele *ikke* at have dem endnu. Så kunne hun efter endt arbejdsdag gå en tur over i Genbrug. Og selvom de pågældende ting ikke var at finde på hylderne, var det næsten sikkert, at Ditte og Oluf var at finde bag disken.

Et par kære gamle mennesker, hun nok kendte af udseende, men som hun aldrig rigtig havde talt med. Ikke før Cecilie gjorde hende opmærksom på, at alt, hvad man behøvede til indretningen, højst sandsynligt kunne fås til små penge ovre i Genbrug. Det havde Cecilie haft ret i. Og Ditte og Oluf havde været så hjælpsomme. Oluf havde endda bragt tingene ud og givet sig tid til at flytte rundt med møblerne, indtil de stod, som hun gerne ville have dem.

Inde bag de to ansigter var der meget mere, end hun havde forestillet sig. Bare dét at møde et par ældre mennesker, som ikke fejlede noget. Igen at kunne tale med nogen med rynker i ansigtet, som kunne høre, hvad man sagde, og som ikke var demente. Nok gik de og drillede hinanden derovre med deres dårlige hukommelser. Men dét at blive lidt glemsom var jo ikke nogen sygdom. Det var bare noget, man som ældre blev nødt til at forholde sig til.

Desuden kendte Oluf og Ditte også Cecilie. Hende var de på en måde også fælles om.

Rosa duppede et par krummer op fra tallerkenen og drak den sidste mundfuld kaffe.

Nu måtte hun virkelig holde fast i sine prioriteringer: Skrive på novellen først. Tænke på alt det andet bagefter.

Så rejste hun sig, men blev stående et øjeblik og så ud over haven. Hendes helt egen – helt ud til hækken.